

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1892

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 22

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥουσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΡΑΒΩΝΕΣ, διήγημα *Daniel Riche*, μετάφρ. Π. Α. Βάλβη. — ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτέστη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυρί, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΓΟΣ BONE, μυθιστορία Ἐκτόρος Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Διακόπτεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΑΡΑΒΩΝΕΣ

Διήγημα ὑπὸ DANIEL RICHE

Ὁ κ. Ἰππόλυτος Δουσεμὲν, εἶχε πωλήσει πρὸ ἐνὸς μηνὸς χονδρικῶς τὸ φαρμακαπορεῖόν του, ὅτε ὁ ἀρχαῖος συμμαθητὴς του, ὁ Ἱατρός Λεκουβρέρ, τὸν παρεκάλεσε διὰ δυσαναγνώστου καὶ κακογραμμμένης ἐπιστολῆς — διακριτικὸν γνῶρισμα τῶν Ἱατρῶν οἱ ὁποῖοι κερδίζουν πολλὰ χρήματα — νὰ διέλθῃ πλησίον του ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχικὴν του ἐπαυλιν τῶν Ἀκαυθῶν, ὅπου διέμενε τὸ θέρος μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του. Ὁ Λεκουβρέρ εἶχεν ἐπιτύχει ἐκεῖ συνεισέσιον ἐξόχως ρωμαντικόν. Ἡμέραν τινα, ὁ Ἱατρός ἐκλήθη παρὰ τὸ προσκεφαλακίον τῆς δεσποινίδος Ἰδίας Ροκεβρούν, θελατικωτάτης ξανθοκόμου νέας τὴν ὁποίαν μαρκαμῶδης νόσος ὠδήγει πρὸς κόσμον καλλίτερον ἢ χειρότερον — περὶ τούτου, καίτοι ἐν τῷ φθίνοντι αἰῶνι μὲς νομίζουν ὅτι γινώσκουσι τὰ πάντα, δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ βέβαιον —.

Χάρις εἰς τὰς ἐπανειλημμένας στηθοσκοπήσεις, ἀμφότεροι, ἀσθενὴς καὶ Ἱατρός, ἡσθάνθησαν ὅτι γλυκεῖα τις φιλία τοὺς συνέδεσε, καὶ ὅταν ἡ νεανὶς ἀνέρρωσε, διὰ νὰ μὴ παύσουν αἱ ἐπισκέψεις, ἐνυμφεύθησαν.

Ἡ ἐνωσις αὕτη εἶχε διεγείρει ἐν τῷ κ. Δουσεμὲν ἀκατάσχετον ὀργήν. Ἐθύμωσεν, ἐφώνησεν, ἐπέπληξε τὸν ἐπιστήθιον φίλον του, τὸν ἀπεκάλεσε τρελλόν, ἀλαζονικόν καὶ ἐπειδὴ εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν αἱ παρατηρήσεις του δὲν τοῦ ὠμίλει πλέον ἔκτοτε.

Ἐντούτοις ἡ ἐγκάρδιος πρόσκλησις τοῦ Ἱατροῦ, γενομένη ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν, συνειθισμένος ὡς ἦτο, ἐκ τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν τῆς ἐργασίας του, ἐπληττεν ἡδὴ θανασίμως ἐν τῇ ἀπραξίᾳ, τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ. Ἐπρεπε νὰ συγχωρήσῃ; . . Μετὰ σκέψιν δέκα λεπτῶν ἔκλινεν ὑπὲρ τῆς ἐπιεικειᾶς. Τούλάχιστον κατὰ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας, τὰς ὁποῖας θὰ διήρχετο εἰς τὰς Ἀκαυθὰς, δὲν θὰ εἶχε τὴν λύπην νὰ βλέπῃ κατὰ τοὺς καθημερινούς του περιπάτους, οἱ ὁποῖοι, ὡς διὰ μαγνητικῆς ἑλξέως, τὸν ὠδήγουν μοιραίως πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου του, τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔσχε τὴν ἐλαφρότητα νὰ πρᾶχωρήσῃ τὸ ἐμπόριόν του, νὰ περιπλανᾶται ἐντὸς τοῦ μαγαζίου, ὅπερ αὐτὸς κατεῖχεν ἐπὶ τριάκοντα πέντε ἔτη, νὰ δέχεται τοὺς ἀρχαίους πελάτας του καὶ νὰ καθεῖται ἐπὶ τῆς ἑδρας του, τῆς προσφιλοῦς του ἐκ καλὰ μου ἑδρας, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖτο ὅτι εἶχεν ἀγοράσει εἰς τοὺς Χιλιούς Στόλους.

Λοιπὸν εἰς τὸ γένμα, ἀφοῦ ἐθύμωσεν καὶ ἐφώνησεν ἀρκετὰ ὁποῖοι εὐρισκον ὅτι τὸ φαγητὸν δὲν ἦτο ἐπιτυχημένον, ἀνεκίνησεν εἰς τὴν μονογενῆ θυγατέρα του τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λεκουβρέρ.

— Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου διὰ τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν τοῦ νονοῦ σου; ἥρωτησεν.

— Ἡ ἰδική σου, μπαμπά, ἀπεκρίθη συνετῶς ἡ Ἑλένη. Ἐγνώριζεν ἄλλως τε ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐκφέρῃ εἰς τὴν γνῶμην, ἀφοῦ κατ' ἀρχὴν ὁ πατὴρ τῆς θὰ εἶχε τὴν ἀντίθετον αὐτῆς.

Διότι εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἦτο τίμιος ἄνθρωπος ὁ κύριος Ἰππόλυτος Δουσεμὲν, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἦτο ὁ μάλλον δυσάρεστος τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποῖους ὠνεῖρεῖται ποτὲ ὁ Δημιουργός, ὅταν ἐπλάττε τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν — ὅχι βεβαίως κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, ἐπιτίξω. — Ἐκτὸς τῶν ἑλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤτ-

τον πλεῖς ἄνθρωπος ἔχει, ὁ κ. Ἰππόλυτος εἶχε προσέτι γελσίαν, ἐξαιρετικὴν ζηλοτυπίαν, ἥτις ἐξεδηλοῦτο καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα ἐτιγεγονότα τοῦ βίου του. Ἦτο ζηλότυπος οἰκουδῆποτε ὅστις ἐξώδευεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μίαν ὄραχμὴν περισσότερον αὐτοῦ. Ζηλότυπος τῆς κομψότητος τοῦ γείτονός του, τῆς υγιείας τοῦ θυρωροῦ του, τέλος ζηλότυπος πάντων. Πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἦτο ζηλότυπος παντὸς κυρίου, ὅστις ἤθελε παρατηρήσει ἐντὸς τοῦ λεωφορείου τὴν σύζυγόν του — ἡ καυμένη δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τῇ ζωῇ, τόσον τὸ κατηρχυμένον αὐτὸ ἐδάττωμα τὴν εἶχε καταστήσει δυστυχῆ.

Ἡ Ἑλένη, χαριτωμένη κόρη εἴκοσι δύο ἐτῶν, ξανθὴ μὲ μαῦρα μάτια, μὲ εὐγενεῖς τρόπους καὶ μὲ πνεῦμα, ὅπου ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἡ κόρη τοῦ πατρὸς τῆς, στωικῶς ὑπέφερε, χωρὶς νὰ παραπονῆται τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Ἐν τούτοις δι' αὐτὴν ἡ ζηλοτυπία τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ἐφθανε μέχρι τῆς τυραννίας. Οὕτως, ὡς καλὸς πατήρ, ἐπεθύμει νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ ἐντίμως, μὲ ὅσον ἡδύνατο ὀλιγωτέρῃ προῖκα, ἀλλὰ, ὡς ζηλότυπος, δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν θέαν οὐδενὸς ὑποψηφίου γαμβροῦ. Ἐὰν δέ τις ἐλκυόμενος ὑπὸ τῶν ἀναριθμητῶν χηρῶν τῆς Ἑλένης — χωρὶς νὰ λησμονῇ καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς — παρουσιαζέτο, εἰς τὴν πρώτῃν ἐπίσκεψιν, ὁ πατήρ ὑπέτασσε τὸν ζηλότυπον, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐπισκέψεως τὸ ἐλάττωμα τὸν παρέφερε καὶ ἐξέλισκε τὸν μνηστῆρα ὑβρίζων αὐτὸν ὡς ἀναιδέα καὶ ἀκόλαστον, διότι εἶχε τολμήσει νὰ ἀσπασθῇ τοὺς λεπτὰς δακτύλους τῆς μνηστῆς του.

Τοῦ ταξιδίου ἀποφασισθέντος — ἡ Ἑλένη ἐπιδείξας ἀπέκρυψε τὸν ἐνθουσιασμόν της ἐπὶ τούτῳ — ὁ κ. Δουσεμὲν, ἄνθρωπος ἀποφασιστικός, διεταξέ τὴν κόρην του νὰ εἶνε